

ZVON

148 Main St. - P.O. Box 639
New Rochelle, N.Y. 10802.
Tel.: (914) 636-4225.



1. listopadu:

VŠECH SVATÝCH

V prvním čtení liturgie
svátku slyšíme úryvek z kni-

hy Zjevení svatého Jana, kde apoštol líčí, jak viděl "všechny Boží služeb-

níky":
"Potom jsem viděl veliký zástup, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, plemen, kmenů a jazyků; stáli před trůnem a před Beránkem, oděni bílým rouchem, s palmami v rukou a volali mocným hlasem: Za svou záchranu vděčíme našemu Bohu, který sedí na trůně, a Beránkovi!"

Beránkem, jak je všeobecně známo, je Kristus, který ve svém Horském kázání slíbil všem tzv. "blahoslavenství", o kterých se čte v evangeliu:

"Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.

Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni.

Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví.

Blahoslavení kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.

Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.

Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha.

Blahoslavení, kdo šíří pokoj, neboť oni budou nazváni Božími syny.

Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království.

Blahoslavení jste, když vás budou tupit a pronásledovat a lživě mluvit proti vám všechno zlé kvůli mně. Radujte se a jásejte, protože máte hojnou odměnu v nebesích.

Svatí jsou ti, kdo si takovou "odměnu v nebesích" zasloužili. Buď byli chudí v duchu, tiší, plačící, spravedliví anebo milosrdní, čistého srdce, šířili pokoj, anebo byli pronásledováni kvůli Kristovi. Všichni jsou svatí a je jich nesčítaně mnoho, jak stojí jasně psáno ve Zjevení svatého Jana.

Je-li tedy celé nebe plné světců, nemůže být ani svatost něčím vzácným. Svátí nejsou jenom ti, jejichž jména čteme v kalendáři - i tam je jich víc než dost - . Tito "kalendářní" světci představují jen nepatrnou část všech

svatých, které, jak upozorňuje sv. Jan, "by nikdo nespočítal", jedině Bůh.

Do kalendáře církev zaznamenala jen jména těch světců, jejichž život byl uznán za vzorný a jako příklad pro ostatní. Ve skutečnosti jsou svatí, kdo se spasí a doufají, že budou spasení pro Ježíšovy zásluhy.

Svátek Všech svatých, jako mnoho jiných, má svůj původ ve východní církvi. V Římě byl ustanoven, když papež Bonifác IV. přeměnil starobylý Pantheon, věnovaný všem starověkým bohům sídlícím na Olympu, v chrám, zasvěcený Panně Marii a všem svatým.

Stalo se tak 13. května r. 609. Jedním z hlavních šířitelů tohoto svátku byl učitel Karla Velikého, Alkuin a ten pocházel z anglického Yorku. Keltové považovali 1. listopad za slavný den, protože byl znamením začátku zimního období. Proto se všeobecně věří, že k přeložení svátku z 13. května na 1. listopad došlo pod anglosaským a francouzským vlivem. Oficiálně byl svátek přeložen v roce 1475 za pontifikátu Sixta IV.

(V jednom společenství - Řím 1980)

* * *



Zriedka sa nájde niekto natoľko duchovný, aby bol odpútaný od všetkého pozemského.

Lebo kto nájde človeka naozaj chudobného duchom a oslobodeného od všetkých tvorov? Jeho cena je ako to, čo zďaleka a od kraj sveta prichodí (Prisl 31: 10).

I keby človek dal všetok svoj majetok, ešte je to nič

A keby činil veľké pokánie, všetko je málo.

A keby dosiahol všetky vedomosti, ešte je ďaleko.

A keby bol veľmi cnostný a úprimne nábožný, ešte veľa by mu chýbalo: to jedno totižto, čo mu je najviac potrebné.

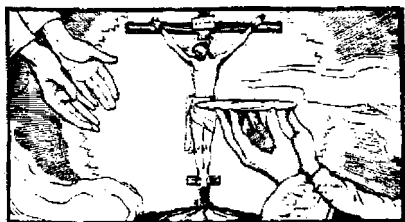
A čo je to? Aby, opustiac všetko, celkom zanechal aj seba, a neponechal si ani trochu samofúbsosti.

A keď vykonal všetko, čo pozná, že má vykonať, nech si myslí, že nič nevykonan. (Nasledovanie Krista)

* * *

Pane, nauč ma tvojej ceste! (Žalm 26: 11)

* * *



Kristus Pán, věčný velekněz podle řádu Melchisedechova, chtěl zanechat své milované snoubenice, Církvi, viditelnou oběť, takovou, jakou žádá lidská přirozenost. Oběť, která by znázorňovala a zpřítomňovala oběť krvavou, jednou na kříži přinesenou, oběť, jejíž spásonosná síla by odpouštěla hříchy, jichž se denně dopouštíme. Proto při poslední večeři, v noci, kdy byl zrazen, obětoval své tělo a krev pod způsobami chleba a vína Bohu Otci a dovolil apoštolům, které tehdy ustanovil kněžími Nového zákona, aby je požívali; a konečně přikázal jim i jejich nástupcům v kněžství, aby vykonávali touž oběť (*enc. Mediator Dei*).

Jako milující děti toužíme nabídnout nějaký dar Bohu, svému Otci. Avšak jaký dar, hodný Boha nejvyššího, můžeme najít? Jídlo, které jíme, šaty, které nosíme, to nejdražší, co máme - ano, i náš život, to vše mu už patří. A co víc: jsme jako vyděděné Boží děti, padlé pokolení, odcizili jsme se svému Otci hříchem. Už před příchodem Kristovým lidé toužili obětovat dary Bohu; ale to, co mohli podat, byla jen úroda a zvířata. Jak by mohly tyto dary usmířit Boha za hříchy? I kněží, kteří tyto dary obětovali ve jménu lidu, náleželi k těmž padlému pokolení. Nebylo daru důstojného Boha. Nebylo kněze, který by byl hoden obětovat dar Bohu. A přece Bůh přijímal dary, které mu obětoval jeho lid ve Starém zákoně. Bohu se tyto dary líbily, protože byly předobrazem dokonalého daru, jež mu bude jednou obětovat dokonalý kněz; byly to předobrazy Kristova obětování. Jeho Syn jako kněz mu bude obětovat tento dar na kříži.

Kristus Pán se obětoval svému Otci jedenkrát na kříži. V té oběti pokračuje stále, když v eucharistické oběti mše svaté obětuje znovu svou oběť na Kalvarii. A na jejím ovoci se nyní my podílíme.

* Co je oběť?

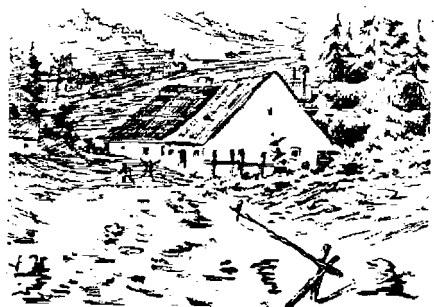
Oběť je veřejné nabídnutí daru Bohu. Žádá: kněze, který dar nabízí, obětuje, a dar, kterému říkáme obětina. Oběť často zahrnuje požití daru (přijímání) jako znamení účasti a jednoty mezi těmi, kdo obětují.

* * *

Pane, dej, abychom byli vždycky veselí a při tom nezapomínali, že jsme plakali.

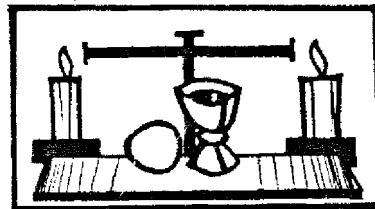
* * *

PODPORUJME NAŠE PODNIKY
NAŠE OBCHODNÍKY A NAŠE ŽIVNOSTNÍKY



Ú M Y S L Y na M Š E S V .

1. - Za naše drahé zesnulé dle obdržených úmyslů
- Za zemř. Lewis J. Šebestu - manželka a dcera
- Za zemř. Josephine Krsíčkovu - pí. M. Cerich
- Za zdraví, Boží ochranu a požehnání, a na úmysly paní Anny Trlicové
2. - Za naše drahé zesnulé dle obdržených úmyslů
- Za zemřelého Bernarda Horáka - manželé Javorovi
- Za zemřelého Otakara Cericha a celou rodinu - paní Mary Cerichová
3. - Za zemř. maminku, dceru a zemř. Libora Cisára - paní Anna Vidlárová
- Za naše drahé zesnulé dle obdržených úmyslů
4. - Za naše drahé zesnulé dle obdržených úmyslů
- Za zemřelého syna Jiříka - paní Anna Trlicová
- Za zemřelé rodiče Gennaro a Annu Diddi - paní Martha Šebestová
5. - Za naše drahé zesnulé dle obdržených úmyslů
- Za zemřelého John Johnson-a - manželé Javorovi
6. - Za naše drahé zesnulé dle obdržených úmyslů
- Za zemřelé rodiče a za celou rodinu - pan František Němeček
7. - Za naše drahé zesnulé dle obdržených úmyslů
- Za zemřelého bratra Štěpána - manželé Javorovi
8. - Za naše drahé zesnulé dle obdržených úmyslů
- Za zemřelou Annu Paulusovu - manželé Jelínkovi
9. - Za naše drahé zesnulé dle obdržených úmyslů
- Za zemřelého Matouše Kotáska - jeho rodina
10. - Za zemřelého Cyrila Slobodu - jeho manželka a synové
- Za naše drahé zesnulé dle obdržených úmyslů
11. - Za zemřelého manžela Jana a za rodiče - paní Barbora Juřenová
- Za zemřelou Marii Králíkovu a za zemřelého Dra. Františka Hradila
12. - Za zomrelého Vincenta Kolara - paní Jolana Pagáčová
- Za živou a zemřelou rodinu Kentovu z obou stran - rodina Kentova
13. - Za zemřelého Jana Bendíka - jeho manželka paní Anna Bendíková
- Za zemřelého majora Jaroslava Václavíka - rodina Kentova
14. - Za zemřelou dceru Paolinu Eplerovu - paní Anna Bendíková
- Za syna Jeníka, jeho manželku a za celou rodinu - paní Anna Trlicová
15. - Za zemřelou Marii Sečkovu ve výročí jejího odchodu
- Za zemřelou Alžbětu Bergerovu - její manžel
16. - Za živou a zemřelou rodinu Kočíkovu z obou stran - manželé Kočíkovi
- Za zemřelou maminku Kateřinu Bohunickou - rodina Volných
17. - Za živé a zemřelé členy rodin Daňkovy a Kadlčkovy - manželé Daňkovi
18. - Za zemřelého tatínka Jozefa Škrkoně - manželé Joan a John Škrkoňovi
- Za zemřelé rodiče, sourozence, příbuzné a dobrodince
19. - Za zemřelou maminku Alžbětu Hudečkovu - rodina Malíkova
20. - Za zemřelého Vladimíra Pošustu - jeho manželka a děti s rodinami
21. - Za zemřelého Bernarda Horáka - manželé Frank a Mary Sečkovi
22. - Za zemřelého Bernarda Horáka - manželé Joe a Anna Sečkovi

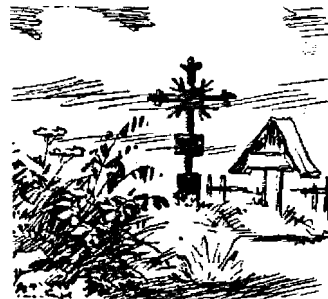


23. - Za zemřelou sestru Adélu - paní Helena Stachová
- Za zemřelé rodiče Frant. a Frant. Jurčovy a bratra - děti s rodinami
24. - Za živou a zemřelou rodinu Štefaníkovu - manželé Paškovi
25. - Za zemřelou maminku Kateřinu Bohunickou - rodina Volných
26. - Za zemřelou Libuši Márovu - její manžel s rodinou
- Za zemřelého otce Josefa Kendru - paní Anna Bendíková
27. - Za zemřelého bratra Antonína Návratu - paní Anežka Šantorová
28. - Za zemřelého bratrance Antonína Návratu - manželé Z. a S. Soukupovi
29. - Za zemřelou matku Alžbětu Kendrovu - paní Anna Bendíková
30. - Za zemřelého otce Jana Juřenu - jeho syn

* * *

ZEMŘELI: Matouš Kotásek , pí. Šantorové bratr Antonín Návrat, Ernestina Sabatová a Martha King. Zarmouceným pozůstalým vyslovujeme upřímnou soustrast a modlíme se: ABYS NÁM ŠTASTNĚ SHLEDÁNÍ S NAŠIMI ZESNULÝMI DOPŘÁL - PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS!

! MODLEME SE ZA NAŠE NEMOCNÉ !



KŘTEM SVATÝM do Církve Boží byla přijata Paula Erika Fischbachová. ABYS V NÁS MILOST KŘTU SVATĚHO ROZMNOŽIL - PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS!

Paní Marie Provazníková se dožívá PĚTADEVADESÁTKY. Paní Růžena Zemanová DEVADESÁTKY, pan Karel Pekárek OSMDESÁTKY, paní Aloisie Kalábová a pan František Smola PĚTASEDMDESÁTKY, pan Josef Svoboda SEDMDESÁTKY, pan Emil Kovtun, pan Jan M. Maco, Dr. Rio T. Preisner, Dr. Alexander Schirger a pan Godfrey Tománek ŠEDESÁTKY a milovaný Otec Petr Esterka, osobní zástupce pana biskupa Škarvady pro Spojené Státy, se dožívá PADESÁTKY. Z plna srdce všem jim blahopřejeme a do mnoha dalších let na Pánu Bohu vypročujeme dobré a trvalé zdraví, stále veselou mysl, Boží ochranu a hojné požehnání.

V pátek 1. listopadu (novembra), na svátek Všech svatých a v předvečer svátku Všech věrných zemřelých (Dušiček) o půl osmé hod. večer bude sloužena v dolním kostele Panny Marie Karmelské v Astorii MŠE SVATÁ za naše drahé zemřelé dle obdržených úmyslů. Je-li Vám to možné, přijďte!

V neděli 10. XI. slavíme tradiční MARTINSKÉ POSVÍCENÍ

* * *

Dočkáme se však svítání na západě, zbudování chrámu lepšího světa, sladkosti věčného bratrství.

Zde jsme jen hosty, vteřinou na orloji věků. Proto nejvyšší je život na zemi, který pro nový život má nejvíce nadějí, který rozlévá kolem sebe radost žiznivým zástupům a který snímá bolest bratří, bere ji na sebe. Dobývá země.

* * *

(Otakar Březina)

T Ě L O A D U Š E

Kdosi chtěl dokázat, že duše není. Zvážil člověka před smrtí a zvažil jej hned po smrti - a člověk vážil stejně. Řekl tedy: Vidíte, že nic nebylo; duše tedy není.

Vysmáli se mu. A právem. Protože duše nic neváží. Není hmotná. A tělo hmotné je. Proto je můžeme vážit. Zatím. Dokud žijeme na zemi, v tomto životě. Jednou - až bude naše tělo v nebi - už je také nebudeme moci vážit.. Bude proměněné, produchovnělé, nebude tedy již nic vážit a bude se moci pohybovat jako duše.

Kristus nám to ukázal na svém těle ještě když žil na zemi. Přišel za apoštolý na jezeře po vodě, protože na chvíli bylo jeho tělo už nyní takové, jaké bude po zmrtvýchvstání. - Naše těla také budou taková. Jednou, na věčnosti, až budeme s Kristem Pánem a budeme proměnění jako On.

- Otec František

* * *



S T A R Ý K N Ě Z

Připadal si vždy jako pluh. Pro símě Boží denně půdu rozorával. Od hospodáře, jímž je Bůh, přijímal práci rád, a byl jí nával. Zaséval dobré zrna v brázdy let - pole však mnohdy zarostla hlozím. Kolem se rychle měnil svět. On - zůstal služebníkem Božím.

Teď vidí život jako sad. V podzimním sluníčku vzpomíná na úrody. Rozdává jablíčka svých rad. Mincířem věčnosti váží své plody. Za vrátky zahrádky zašlých let s růžemi zaschlo i zrní. Leccos muselo přebolet. Tak život čistil od plev zrní.

V tichu přemýšlí - nemám dluh? Sčítá dny - kolik mi ještě zbývá času? Zatím mu dobrý Otec Bůh chystá již odměnu za hojnost klasů. Byl dobrým pastýřem náš starý kněz. V Kristovo království jistě vkročí. Hrob mu však ozdobi jen vřes, teskný jak úsměv jeho očí.

- Marie Holková

* * *

Jak odporní jsou červi, kteří se živí hnisající krví v ranách, tak by se nám měli ošklivit i lidé, kteří si libují ve vyjevování cizích chyb. Chyby jsou totiž rány duše.

Kolik materiálu ti poskytuje k rozhovoru nebe, země a všechny živly!! A proč se ti tyto náměty nelíbí? Proč jsi výmluvnější tam, kde se přetřásají cizí mravy?

Je lépe, když se nečistota spíše zakryje než odhalí. Každý, kdo se s ní zabývá, sám se ušpiní. Hýbe-li se s odpadky, zapáchají. Jaký to má smysl obnovovat starou ránu, když tím působíš svému bratrovi novou bolest?

(Jiskry sv. Ignáce)

Ak uvažujeme o revolučnej dobe, v ktorej Don Bosko žil, neubránime sa otázke, ako sa spravoval v tých ťažkých časoch, keď r. 1848 zaznel prvý výkrik po nezávislosti, až do roku 1871, keď piemontské vojsko vyvrátilo bránu "Porta Pia" a s víťazným revom vtiahlo do Ríma.

Je isté, že nemal ľahkú úlohu.

Jeho dielo potrebovalo častú a vydatnú pomoc o dobroprajnosť mocnárov tohto sveta. Neslýchaný rozvoj jeho ústavov upozorňoval na seba politikov. Jeho dôverné styky s Vatikánom dráždili a znepokojovali žiarlivosť štátnej vlády. Ako si pomáhať? Aké stanovisko zaujal k vláde a ministrom, ktorých si nemohol nevšímať? Ako zmýšľal v otázke nezávislosti?

Vyjádril sa o tejto veci takto:

- In politica sono di nessuno - v politike nepatrím nikomu.

A často opakoval:

- Moja politika je politika Otčenáša. Usilujem sa totiž založiť kráľovstvo Božie na zemi a v srdciach mládeže.

Všetko ostatné bolo mu pobočné a nemárnil tým ani len chvíľku času. Jeho praktický katolícky cit mu už akosi pudove ukazoval, že kňaz neveľmi patrí do politickej trmy-vrmy. Jeho povinnosť je patriť všetkým. Pridať sa k niektorej strane znamená postaviť sa súčasne proti všetkým, čo patria do inej strany. Toto opakoval Don Bosko veľmi často.

Pri budovaní svojho diela potreboval všetkých ľudí. Tvrdošijnych liberálov práve tak, ako neústupných konzervatívov. Cavour, Crispi, Rattazzi a iní vodcovia Risorgimenta (hnutia za slobodné a zjetnotené Taliansko) boli mu priateľmi a dobrodincami práve tak, ako Pius IX., Otcovia Jezuiti v redakcii Civiltá Cattolica, Leo Harmel, grófka Barolová a iní. Jeho apoštolská horlivosť starala sa i o duše zblúdených politikov a myslel na ich poslednú hodinu.

Boli ľudia, ktorí zazlievali a nechápali Don Boskovo priateľstvo so slobodomyseľným svetom a so zaťatými, otvorenými nepriateľmi Cirkvi. Don Bosko bol v tej dobe vari jediným katolíckym kňazom na Apeninském poloostrove, ktorý sa stýkal so zakladateľmi nového Talianska. Len málo, veľmi málo bolo tých kňazov, ktorí sa kedy-tedy dostali i medzi "votrelcov". Don Bosko bol jediný, ktorý bol i tam akosi doma. Chcel z nich mať spolupracovníkov v dobrých skutkoch, ktoré konal a nezabúdal ani na ich dušu. Uvádžam tu smelé Don Boskove slová:

- Keby šlo o spásu voľaktorej duše a diabol by ma upovedomil, že mi tu dušu prepustí, ak sa mu pozdravím, tak by som ani chvíľku neuvažoval a zdvihol by som pred ním klobúk.

Inokedy zasa, keď ho Ricasoli, prsident štatnej rady, pozval do Florencie a požiadal o sprostredkovanie pri vymenovaní 108 biskupov pre osirotené



taliánske diecézy, vyhradil si ako podmienku, že sa mu táto úloha zverí ako kňazovi, a nie ako piemontskému rodákovi, priateľovi rozličných ministrov alebo diplomatovi. Usiloval sa riešiť i túto ťažkú otázku ako kňaz, lebo chcel byť dôsledný.

- Som kňazom pri oltári - bolo jeho zásadou - kňazom vo spovedelnici, kňazom medzi svojimi chlapcami, kňazom v Turíne i vo Florencii, kňazom v chudobných bytoch pod strechou, kňazom v kráľovskom paláci a ministerských salónoch. Všade chcem byť len kňazom.

A keďže chcel byť len kňazom, celým kňazom a ničím iným, preto mu aj dôverovali, preto mu zverovali i najchúlostivejšie veci, a preto vedel ich aj vyriešiť.

Bol veľkým politickým žinitelom, lebo sa nemiešal do politiky. Nie on hľadal politiku, ale politika hľadala jeho, lebo ho potrebovala.

(Alberti - Jur Koza Matejov: DON BOSKO)

* * *

Josef Lada: D Ě T E M

CHLAPEC A HVĚZDY

Když se hvězdy vyrojily,
měsíc byl jak šátek bílý,
ztichla celá ves.
Za oknem už světlo zhaslo,
jiné, bledší, padá na sklo
a jen někde v chlévě řinčel
řetěz o řetěz.

Snům se nikdo neubrání.
Chlapec snil, snil bez ustání,
měsíc svítil mu.
Ruce v klíně, v zamýšlení
bloudil, sedě na kameni,
zemí, kterou neuviděl
nikdy ve filmu.

Hvězdy svíci vyčítavě,
co všechno měl tenkrát v hlavě,
žim všim býti chtěl.
Už se loučil s rodným krajem,
chtěl lovit zvěř asagajem,
chtěl se státí námořníkem
rychlých karavel.

Pro perlu se spustil ke dnu,
chce mamince přinést jednu,
viděl led a snih.
Choulił se do teplých koží,
v moři spatřil hlavu mroží,
svítily mu jiné hvězdy,
neznal žádnou z nich.

Přešly roky, den se chýlí,
měsíc je jak šátek bílý,
ztichla celá ves.
Za oknem už světlo zhaslo,
jiné, bledší, padá na sklo
a jen někde v chlévě řinčí
řetěz o řetěz.

JAROSLAV SEIFERT

